

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 3191/05
20.07.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Љубодрага Пљакића, председника већа, Душанке Маријановић и Драгана Скока, чланова већа, са саветником суда Јеленом Тишма-Јовановић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца АА, против решења Министарства финансија Републике Србије, Управа царина, Комисије за жалбе Управе царина 01/11 број У/П-20 од 8.3.2005. године, у предмету царинском, у нејавној седници већа одржаној дана 20.7.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Царинарнице Београд број У/П-6722/04 од 13.12.2004. године, којим је, на основу члана 209. став 5. Уредбе о царински дозвољеном поступању са царинском робом, пуштању царинске робе и наплати царинског дуга ("Службени гласник РС" бр.127/03 ... 63/04), одбијен, као неоснован, приговор жалиоца (овде тужиоца) на налаз Царинарнице у погледу утврђене царинске основице, за робу пријављену за стављање у слободан промет по ЈЦИ - УВ4 број 3716 од 24.11.2004. године ЦИ, за послове слободних и царинских зона Београд.

Тужилац поднетом тужбом оспорава законитост решења туженог органа због неправилно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене закона. Наводи да је за царињење пријавио уговорену цену, а уговарачи су при уговарању цене, ову определили према правилима ОЕСД која у земљи продаваца, у оваквим ситуацијама морају бити примењена. Посебно указује да су при уговарању имали у виду околности које утичу на формирање цене ове робе, услове тржишта у Србији, просечан профит, марже, порезе, при чему су узели у обзир и могућност повећања акциза и девизни курс. Истиче да су сви увозници ове врсте робе повезани са продавцем, али да та повезаност не утиче на цену робе, а у вези са тим оспорава да се у конкретном случају ради о "damping" ценама. Тврди да је ову врсту робе царинио и раније, да је пријављивао цену умањену за 10%, али да Царинарница тада није оспорила правилност пријављене цене, те да је и за конкретан случај била дужна да призна умањење за (достигнутих) 10%. И да у том погледу пракса Царинарнице није уједначена. У вези оспореног решења истиче да се ово, за разлоге своје одлуке позива на одредбе члана 46. став 1. тачка 4. и члана 48. Царинског закона, иако решење првостепеног органа не садржи ове одредбе материјалног прописа, па с тога сматра да су разлози оспореног решења у супротности са диспозитивом решења, чиме је учињена повреда члана 232. став 2. Закона о општем управном поступку. Предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

Тужени орган је у свом одговору на тужбу у свему остао при разлозима из оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Након оцене навода тужбе, разлога оспореног решења, те одговора на тужбу, као и целокупних списа предмета ове управне ствари, а у смислу члана 39. став 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ" бр.46/96), Врховни суд Србије је нашао да тужба није основана.

Према разлозима оспореног решења, жалба није основана, јер је Царинарница, након правилно проведеног поступка, правилно применила одредбе члана 209. став 5. Уредбе о царински дозвољеном поступању са царинском робом, пуштању царинске робе и наплати царинског дуга и одбила, као неоснован, жалиочев приговор на висину царинске основице коју је Царинарница утврдила. Ово стога што је вредност робе (цигарете "ББ"), коју је жалилац пријавио за царињење по јединственој царинској исправи на износ од 15,20 ЕУР/1000 КД цигарета, не одговара стварном стању робе - уговореној вредности робе (из члана 46. став 1. тачка 4. Царинског закона), која према трансакцијској цени по којој је идентична роба, од стране истог увозника, пријављена за увоз у приближно исто време, износи 19,18 ЕУР/1000 КД. По схватању туженог, када увозник у декларацији о царинској вредности робе пријави да су продавац и купац повезани, и наведе да та повезаност није од утицаја на царинску вредност робе, обавезан је да пружи доказ да је пријављена вредност приближна трансакцијској вредности исте или сличне робе увезене у исто или приближно исто време. Како увозник у конкретном случају није пружио доказ да повезаност купца и продавца није утицала на цену предметне робе, правилно је Царинарница, придржавајући се прописаног редоследа метода царинског вредновања, а на основу члана 48. став 1. Царинског закона, царинску основицу утврдила на основу трансакцијске цене идентичне робе, продате

за извоз у нашу земљу.

Суд је ценио и друге наводе тужбе, па налази да они нису основани. Ово стога што је неспорно да су тужилац, као увозник, и инопродавац повезана лица. Обзиром на ову чињеницу и на то да је тужилац и у царинској декларацији пријавио повезаност, а како је одредбом члана 46. став 7. тачка 1. Царинског закона прописано да у случају купопродаје између повезаних лица, трансакцијска вредност се увек прихвата и роба вреднује у складу са одредбама става 1. тог члана, када увозник докаже да је таква вредност утврђена у исто или приближно исто време, приближно једнака трансакцијској вредности приликом продаје између неповезаних лица за идентичну или сличну робу намењену за извоз у Србију, правилно тужени сматра да је на страни тужиоца, као увозника, обавеза доказивања да је пријављена вредност трансакцијска вредност робе у смислу Царинског закона, тим пре што и по наводима тужбе није спорно да пријављена вредност одступа од вредности по којој је тужилац исту робу увозио од истог продавца ради продаје у Србији. Тужилац, такође неосновано указује на учињену битну повреду поступка и повреду члана 232. став 2. Закона о општем управном поступку, јер из стања у списима предмета произлази да је поступак правилно спроведен, јер је о тужиоцевом приговору одлучила Комисија (како је то и предвиђено напред наведеном Уредбом). Пошто су поступак пред првостепеним органом и пред туженим јединствени, тужени је, обзиром на правилно примењене одредбе поменуте Уредбе и одговарајуће одредбе Царинског закона о царинској вредности, могао у смислу одредби Закона о општем управном поступку да употпуни проведени поступак. Наводи тужиоца о томе да су уговарачи поштовали правила ОЕСД нису од утицаја на доношење другачије одлуке, јер према напред изнетом, царинска основица је правилно утврђена а према трансакцијској вредности робе, у смислу члана 46. став 1. Царинског закона, тј. у складу са начелом *ad valorem*, а такву правну регулативу прописује и члан 7. Општег споразума о царинама и трговини.

Са напред изнетог, Врховни суд Србије је оценио да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, па је, на основу члана 41. став 2. Закона о управним споровима ("Сл. лист СРЈ", бр. 46/96), одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

дана 20.7.2006. године, У.3191/05

Записничар, Председник већа-судија,

Јелена Тишма-Јовановић, с.р. Љубодраг Пљакић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ИЈ